

bomen van mijn jeugd

we wisten van de wereld
als weiden met knotwilg
in de zoom en in de tuin
konden we biezebijzen aan
een kerselaar, een droom
voor een jonge Indiaan die
daarboven op uitkijk
wou staan, geheel verborgen
door een weelde van bladeren

op wandel in de zomerse Bunt
zagen we de mooiste der bomen:
een treurwilg alleen op een eiland
zijn twijgen beroerden het water
met hun schrijvende punt

en de dijken droegen de schaduw
van grijze notelaars, een wemelend
kleed van licht en donker terwijl
beneden op de golven de zonneschijn
flitst en flonkert met wit schuim
dat openspat op het zwart van basalt

zoveel wist je van de wereld:
er bestond een grens van bomen
en meer dan een grens: een koepel
op zuilen en binnen het gewelf
het eeuwig ruisen van riet en populier

aan de boom kent men de mens:
zeg in welke lommer je bent opgegroeid,
op welke spil je hebt gezeten
hoog boven kwelling en kommer

zeg in welke weiden je hebt gestoeid
omringd door wilgen en walnoot:
je bent van een wereld die is weg
gesnoeid, je kent de weemoed
en jouw gemis is mateloos groot

Staf De Wilde